

Emre Barca

1981 doğumlu Emre Barca'nın çocukluğu ve ilk gençliği Bursa'da geçti. Lisans ve yüksek lisansını İstanbul'da, doktorasını Lancaster'da tamamladı. Çeviri ve uyarlamalar yaptı, çeşitli mecralarda yazıları yayınlandı, üniversitelerde ders verdi. Emre Barca, eşi Tuba, kızları Ayşe ve Meryem ile İstanbul'da yaşamaktadır.

KABUL / Emre Barca

Şiir 03

ardis kitap

Sultantepe Mah. Selvilik Cad. No: 26/1

Üsküdar - İstanbul

Tel: (0216) 334 64 15

www.ardiskitap.com

E-mail: ardiskitap@gmail.com

ISBN: 978-605-68495-7-2

Yayıncı Sertifika No: 42427

Yayıma Hazırlayan: Ahmet Can Yılmaz

İllüstrasyon: Bilgiseven Vurdu

Kapak ve Sayfa Tasarımı: Murat Kavak

Birinci Baskı: Ocak, 2024

Baskı ve Cilt: Sena Ofset Ambalaj, Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti. Maltepe

Mah. Litros Yolu Sok. 2. Matbaacılar Sitesi B Blok Kat:6 No: 4NB 7-9-11

Topkapı - Zeytinburnu / İstanbul

Tel: (0212) 613 38 46

Sertifika No: 45030

KABUL

Emre Barca

ardis kitap

I. Hayaletler

Uçuşan parlak mavilikler. Ölmeyenler. İzler bırakırlar
etlerde ve konuşur dururlar kulak kirlerinde. Ben sözlerini
yedim onların, kustum sonra ışıklarını ve etimi kanattım.
Tıka basa doyurdum karnımı, soktum ellerimi ağzıma ve
öyle şişti ki karnım, ölü ceninler doğurdum tohumlarıyla.

Masallar anlattılar bana, hatıralarını yutturdular.
İstenmeden gelip, keyiflerince gittiler. Bedenim yuvaları
oldu bu kuzgunların. Ben de vahşi şiirler yazdım.
Mürekkebe batırıp dilimi bedenlerde yaralar açtım.
Eyüp'ün solucanları gibi yerleştim yaralara. Kıvrıla kıvrıla
dolaştım.

Bir hayaletim artık. Ben de varım aranızda, içinizde,
hemen derinizin altında, yaşıyorum damarlarınız arasında.
Ben. Ölmeden önce ölen. Harfler ve karanlıkla beslenen.

Geceleri sessiz ve uzun yürüyüşlerle oyalanıyorum.
Gündelik bir budalalık içinde çünkü meşum ömrümüz.
Yanımdan geçen insanların, dünyadan kaçarken
parçalanmış yüzlerini görmesem belki daha çok yürürdüm.
İzbe binalardan gelen ışık sızıntılarını yutar, içlerinde
yaşayan ruhların eserlerine bakardım. Oysa o kadar sıkıcı
ve zalim ki hayat, sersemlemiş bakışlarımı kaçırıyorum.

Soyunup kabuklarımdan, başka hayaletleri giyiyorum şeffaf tülde zırhlar gibi. Kulaklarıma cam tikiyor, gözlerimi kezzapla yıkıyorum. Ağzım büsbütün yaralı. İnce ve suskun tenim ise dokunmadı hiçbir vücuda. Düşüncesi bile ürpertiyor beni vecdin. Ben kendimi Tanrı'ya verdim. O beni aldı, ben de kendimi teslim ettim. Tanrı'nın sözlerini kendime yol belledim.

İnandığımı sanmayın peygamberlere. Ben ölüme inandım,
bir de hayaletlere. Tanrı'nın sözlerini onlardan duydum
ya da doğrudan kulaklarımla. Dilim tutuldu, mühürlendi
dudaklarım. Hiçbir sözünü dillendiremem Tanrı'nın.
Dillendirseydim de ne anlayabilirdi ki et ve hareket.
Canlılık budur işte.

Belli başlı organlar kutsandı dünyamızda. Kasıklarında uzantısı olan en budalalarımız yönetti dünyayı. Bu bedbaht tarihi onlar yazdı, kaba ve içtenliksiz bu dili onlar kurdu. O yüzden severim hayaletleri. Varla yok arasında, etsiz ve etkisiz.

Hayaletler de en çok bu budalalara, organlarına tapınan ve ölümü unutan ahmıklara uğramayı sevdi. Denizlere benzeyen insanlara dokunmadılar hiç. Ürkütücü bir muamma vardır onlarda. Denizin ve toprağın gerçek sahipleri. Ellerinden çalınmış yeryüzünün yasını tutmaktalar hâlâ.

İnsanlara uğramaktan başka yapacakları ne var ki hayaletlerin, bu sıkıştıkları dünyada. Güzel ormanlar, soğuk ırmaklar, sık çalılar, uçsuz denizler ve kumullar var. Fakat en kutsal ağaçlar. Ağaçlara sarılan hayaletler görüyorum ve kediler.

Sarı bir kedim var, hayalet. Uzun tüyleri, pütürlü dili, görkemli patileriyle insanlara uğramayı pek sever. Kulakları dik, kuyruğu kıvrak, kutsal bir varlık. Araba motorlarının içinde kaskatı kesilip öldüğünde ya da umursanmadan sokağa bırakıldığında üzülebilir ama. Her ölü kediyi hayaletler verir toprağa.

Canlılığın her bir anı hayalet olmaya yakınlaşmaktır. Et ve hareket aslında ölmekte olandır. Bu, ölüme koşulsuz bir yakınlık, ölüme doğru olmaktır. Yaşamın her anı aslında ölümdür. Bir büyüğün dediği gibi, toplanan dağılır, doğan ölür.